

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1269/2014
14.01.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Бате Цветковића и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Г.М. и др, због кривичног дела изнуде из члана 214. став 2. у вези става 1. Кривичног законика у вези са чланом 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката В.Д., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву К бр.31/13 од 03.03.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.594/14 од 08.09.2014. године, у седници већа одржаној дана 14. јануара 2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.М. – адвоката В.Д., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву К бр.31/13 од 03.03.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.594/14 од 08.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву К бр.31/13 од 03.03.2014. године, окривљени Г.М. и Д.М. оглашени су кривим због извршења кривичног дела принуде из члана 135. став 3. у вези става 1. КЗ у саизвршилаштву – у вези са чланом 33. КЗ, за које дело су им применом одредаба чланова 65. и 66. КЗ изречене условне осуде тако што су им утврђене казне затвора у трајању од по једне године и истовремено одређено да се ове казне неће извршити уколико окривљени у року од две године по правноснажности пресуде не учине ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљени су обавезани, и то окривљени Г.М. да на име накнаде штете оштећеном Б.Р. плати износ од 56.025,00 динара, а окривљени Д.М. да оштећеном плати износ од 515.607,40 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Истовремено, окривљени су обавезани да солидарно плате на име трошкова које је оштећени имао за ангажовање пуномоћника – адвоката М.Ј. износ од 346.500,00

динара, те да на име паушала плате износе од по 5.000,00 динара сваки, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.594/14 од 08.09.2014. године, усвајањем жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Панчеву, преиначена је пресуда Вишег суда у Панчеву К бр.31/13 од 03.03.2014. године, само у погледу правне квалификације дела и одлуке о кривичној санкцији, тако што су кривично-правне радње окривљених Г.М. и Д.М. правно квалификоване као кривично дело изнуде у саизвршилаштву из члана 214. став 2. у вези става 1. КЗ у вези са чланом 33. КЗ, за које дело су осуђени на казне затвора у трајању од по једне године и истовремено је одређено да се, сходно одредби члана 45. ст. 5. и 6. КЗ, ове казне имају извршити тако што ће их окривљени издржавати у просторијама у којима станују и које не смеју напуштати, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, те да ће суд, уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусте просторије у којима станују, одредити да остатак казне затвора издрже у Заводу за извршење казне затвора, док су жалбе бранилаца окривљених Г.М. и Д.М. одбијене као неосноване.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Г.М. – адвокат В.Д., због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП, с тим што из образложења захтева произилази да је захтев поднет и због повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или да преиначи побијане одлуке, тако што ће окривљеног Г.М. ослободити од оптужбе или му изрећи блажу кривичну санкцију. Истовремено, бранилац је предложио да се према окривљеном одложи извршење правноснажне пресуде, сходно одредби члана 488. став 3. ЗКП.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.М. правноснажне пресуде побијају због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП и стим у вези истиче да правноснажном пресудом није у потпуности решен предмет оптужбе.

Према наводима захтева, као износ вредности стечене противправне имовинске користи окривљеног Г.М., у првостепеној пресуди наводи се новчани износ од 56.025,00 динара, док се у измењеној оптужници од 21.02.2014. године,

окривљеном ставља на терет износ од 560.249,00 динара, на који начин је, према ставу браниоца, првостепени суд пропустио да у потпуности реши предмет оптужбе, а другостепени суд је учинио исту битну повреду доносећи одлуку којом је преиначио првостепену пресуду у погледу правне квалификације кривичног дела, при чему је остало нејасно да ли је другостепени суд о оптужби решио о стицању противправне имовинске користи у износу од 56.025,00 динара, или у износу од 560.249,00 динара.

Супротно изложеним наводима захтева за заштиту законитости, Врховни касациони суд налази да правноснажном пресудом нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП.

Наиме, из списка предмета утврђује се да је заменик Вишег јавног тужиоца у Панчеву поднеском Кт 261/09 од 21.01.2014. године изменио оптужницу Кт 261/09 од 22.10.2010. године у погледу чињеничног описа кривичног дела и правне квалификације, тако што је окривљенима ставио на терет извршење кривичног дела изнуде из члана 214. став 2. у вези става 1. КЗ у саизвршилаштву – у вези са чланом 33. КЗ, те да је на главном претресу одржаном дана 28.02.2014. године прецизирао оптужницу тако што је уместо износа противправно стечене имовинске користи од 560.249,00 динара окривљеном ставио на терет износ од 56.025,00 динара, при чему је при овако измењеној и прецизираној оптужници остао до окончања главног претреса.

Како је, дакле, јавни тужилац поднеском од 21.02.2014. године изменио оптужницу у погледу чињеничног описа и правне квалификације предметног кривичног дела, а на главном претресу прецизирао и износ противправне имовинске користи коју је окривљени Г.М. стекао извршењем кривичног дела, код чињенице да је првостепеном пресудом окривљени Г.М. и обавезан да на име накнаде штете оштећеном Б.Р. плати износ од 56.025,00 динара, то је очигледно да у конкретном случају правноснажном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП, јер је суд у потпуности решио предмет оптужбе.

Стога су наводи захтева у овом делу оцењени неосновани.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости указује и да је правноснажном пресудом учињена повреда закона из члана 439. тачка 2. ЗКП и с тим у вези истиче да је другостепени суд радње окривљених Г.М. и Д.М. погрешно правно квалификовао као кривично дело изнуде у саизвршилаштву из члана 214. став 2. у вези става 1. КЗ у вези са чланом 33. КЗ. Према ставу браниоца, у радњама окривљених стоје битни елементи кривичног дела принуде из члана 135. став 3. у вези става 1. КЗ у саизвршилаштву – у вези са чланом 33. КЗ, за које дело су и оглашени кривим првостепеном пресудом, образлажући овакав свој став чињеницом да окривљени нису имали намеру прибављања противправне имовинске користи, већ да је њихова намера била усмерена на повраћај новчаног износа који им је дуговао оштећени.

Међутим, ни наводи захтева у овом делу, не могу се прихватити као основани.

Наиме, према изреци правноснажне пресуде, окривљени Г.М. и окривљени Д.М. су у критичном периоду, у намери да себи прибаве противправну имовинску корист, озбиљном претњом, принудили оштећеног Б.Р. да потпише уговор о закупу сопственог стана и да окривљеном Г.М. плаћа закупнину од 150 евра месечно, што је оштећени и учинио у наредна четири месеца, плативши у два наврата износе од по 150 еура, док је две рате измирио испоруком два телевизора марке Е., и то окривљеном Г.М. лично, а други његовој сестри, док је окривљени Д.М., принудио оштећеног да му преда своје путничко возило марке ... а затим и да потпише уговор којим му је наводно продао ово возило за 30.000,00 динара, иако оштећени није добио никакав новац.

Како, дакле, из изреке правноснажне пресуде јасно произилазе сва субјективна и објективна обележја кривичног дела изнуде у саизвршилаштву из члана 214. став 2. у вези става 1. КЗ, у вези са чланом 33. КЗ, за које дело су окривљени и оглашени кривим другостепеном пресудом, имајући у виду и да им је ово кривично дело стављено на терет прецизираном и измењеном оптужницом Вишег јавног тужиоца у Панчеву Кт 261/09, то су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног да је другостепени суд учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, тако што је првостепену пресуду преиначио у погледу правне квалификације и окривљене огласио кривим за кривично дело изнуде у саизвршилаштву из члана 214. став 2. у вези става 1. КЗ, у вези са чланом 33. КЗ.

Апелациони суд у Београду је, као другостепени, у својој одлуци Кж1 594/2014 од 08.09.2014. године, на страни 8, изнео исцрпне разлоге због чега налази да је првостепени суд радње окривљених погрешно правно квалификовао као кривично дело принуде у саизвршилаштву из члана 135. став 3. у вези става 1. у вези са чланом 33. КЗ, те због чега налази да у радњама окривљених стоје сви битни елементи кривичног дела изнуде у саизвршилаштву из члана 214. став 2. у вези става 1. у вези са чланом 33. КЗ.

И по оцени овога суда, када се има у виду да је у изреци првостепене пресуде наведено да су окривљени кривично дело извршили у намери да себи прибаве противправну имовинску корист, тако што су озбиљним претњама принудили оштећеног да нешто учини на штету своје имовине, те да су предузимањем инкриминисаних радњи прибавили противправну имовинску корист у износу од 56.025,00 динара, који износ представља исплаћену закупнину за стан од стране оштећеног окривљеном Г.М., као и противправну имовинску корист у износу од 515.607,40 динара, који износ представља вредност возила које је оштећени предао окривљеном Д.М., а код чињенице да оштећени није био учесник спорног пословног односа из ког је дуговања према окривљенима имао само сведок Н.Р., то је очигледно да се у радњама окривљених стичу сва битна обележја кривичног дела изнуде у саизвршилаштву из члана 214. став 2. у вези става 1. КЗ у вези са чланом 33. КЗ, како је то правилно закључио и другостепени суд у побијаној пресуди, а не битни елементи кривичног дела принуде у саизвршилаштву из члана 135. став 3. у вези става 1. у вези са чланом 33. КЗ, како се то неосновано истиче у захтеву браниоца окривљеног Г.М.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.М., и у овом делу, одбијен је као неоснован.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**